

Evaghelia zilei de duminică: Învierea lui Lazăr

Evaghelia din a V-a duminică
din Postul Mare (Ciclul A) și
comentariu la Evanghelie.

Evanghelie (In 11,1-45)

Era bolnav un oarecare Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei, sora ei. Maria era aceea care îl unse pe Domnul cu mireasmă și îi uscăse picioarele cu părul ei. Fratele ei, Lazăr, era bolnav. Așadar, surorile au trimis să i se spună: „Doamne, iată, cel pe care-l iubești este bolnav!”

Când a auzit Isus, a zis: „Această boală nu este spre moarte, ci spre gloria lui Dumnezeu pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea”.

Deși Isus îi îndrăgea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr, când a auzit că este bolnav, a mai rămas două zile în locul în care se afla. Abia după aceea, le-a spus discipolilor: „Să mergem din nou în Iudeea!”

Discipolii i-au spus: „Rabbi, acum căutau iudeii să te ucidă cu pietre și tu mergi iarăși acolo?”

Isus a răspuns: „Oare nu sunt douăsprezece ore într-o zi? Dacă cineva umblă în timpul zilei, nu se împiedică pentru că vede lumina acestei lumi. Însă, dacă cineva umblă în timpul nopții, se împiedică pentru că lumina nu este în el”.

După ce a spus acestea, a adăugat:
„Lazăr, prietenul nostru a adormit,
dar mă duc să-l trezesc”.

Atunci discipolii i-au zis: „Doamne,
dacă doarme, va fi salvat!”

De fapt, Isus vorbise despre moartea
lui, dar ei credeau că vorbește despre
somnul obișnuit. Așadar, Isus le-a
spus deschis: „Lazăr a murit și mă
bucur pentru voi că nu eram acolo,
pentru ca voi să credeți. Dar să
mergem la el!”

Atunci Toma, cel numit Geamănul, a
spus celorlalți discipoli: „Să mergem
și noi ca să murim cu el!”

Când a ajuns Isus, a aflat că era deja
de patru zile în mormânt. Betania
era aproape de Ierusalim, cam la
cincisprezece stadii. Și mulți iudei
veniseră la Marta și Maria să le
consoleze pentru fratele lor. Când a
auzit că a venit Isus, Marta i-a ieșit în
întâmpinare. Maria însă stătea în

casă. Așadar, Marta i-a spus lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit! Însă și acum știu că tot ce vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da”.

Isus i-a spus: „Fratele tău va învia”.

Marta i-a zis: „Știu că va învia, la înviere, în ziua de pe urmă”.

Isus i-a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cel care crede în mine, chiar dacă moare, va trăi; și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veci. Crezi tu aceasta?”

Ea a răspuns: „Da, Doamne; eu am crezut că tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu, cel care vine în lume”.

După ce a spus ea aceasta, s-a dus și a chemat-o pe sora ei, Maria, șoptindu-i: „Învățătorul este aici și te cheamă”. Când a auzit, ea s-a ridicat repede și a venit la el. Încă nu ajunsese Isus în sat, ci se afla tot în locul unde îl

întâmpinase Marta. Atunci iudeii, care erau cu ea în casă și o consolau, văzând-o pe Maria că s-a ridicat în grabă și a ieșit, au venit după ea, crezând că merge la mormânt ca să plângă acolo. Când a ajuns Maria unde era Isus, văzându-l, a căzut la picioarele lui și a spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit”.

Iar Isus, când a văzut-o că plânge și că plâng și iudeii care au venit cu ea, s-a înfiorat în spirit și s-a tulburat. Și a zis: „Unde l-ati pus?”

I-au răspuns: „Doamne, vino și vezi!”

Isus a lăcrimat.

Atunci iudeii au început să spună: „Iată cât de mult îl iubea!”

Dar unii dintre ei au zis: „Nu a putut el, care a deschis ochii orbului, să facă în așa fel ca acesta să nu moară?”

Isus s-a înfiorat din nou și a mers la mormânt. Era o grotă, iar la intrare era pusă o piatră. Isus a zis: „Ridicați piatra!”

Marta, sora celui mort, i-a zis:
„Doamne, miroase de acum, căci e de patru zile”.

Isus i-a spus: „Nu ți-am zis că, dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?”

Au ridicat, deci, piatra. Atunci și-a ridicat ochii și a spus: „Tată, îți mulțumesc că m-ai ascultat. Eu știam că mă asculți întotdeauna. Însă am spus-o pentru mulțimea ce mă înconjoară ca să creadă că tu m-ai trimis”.

Spunând acestea, a strigat cu glas puternic: „Lazăr, vino afară!”

A ieșit mortul, legat la picioare și la mâini cu fâșii de pânză, iar fața lui era acoperită cu un ștergar.

Isus a zis: deziegați-l și lăsați-l să meargă!”

Mulți dintre iudeii care veniseră la Maria și văzuseră ceea ce făcuse el, au crezut în el.

Comentariu la Evanghelie

După relatările din duminicile trecute despre samarineancă și despre orbul din naștere, care ni l-au descoperit pe Isus ca apă vie și lumină a lumii, această a cincea duminică din Postul Mare ne prezintă episodul învierii lui Lazăr, al șaptelea semn sau miracol relatat de sfântul Ioan, ultimul și cel mai măreț, care îl revelează pe Isus ca Domn al vieții și al morții.

Sfântul Ioan arată că Marta, Maria și Lazăr erau prieteni ai lui Isus. Din

rodul acestei încrederi reciproce, surorile îi trimit Învățătorului vestea că fratele lor este bolnav.

Evangelistul adaugă că „Isus o iubea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr” (v. 5). Iar mai departe, în versetul cel mai scurt din Biblie, afirmă că Isus s-a tulburat și „a plâns” (v. 35). Această afecțiune a Domnului a trezit mereu uimirea sfinților și dorința lor de a-i răspunde cu iubire. Sfântul Josemaría o exprima astfel: „Isus este prietenul tău. — Este Prietenul. — Cu inimă de carne, ca a ta. — Cu ochi, privind plini de iubire, care au plâns pentru Lazăr... Și tot atât ca pe Lazăr te iubește și pe tine”[1].

Cu toate acestea, Isus nu răspunde imediat chemării surorilor, ci mai așteaptă două zile. Iar când ajunge în apropiere de Betania, Lazăr este deja mort de patru zile. În acea vreme exista credința iudaică potrivit căreia sufletul celui decedat putea rătăci în

afara trupului până în a treia zi, dar în a patra zi trupul intra în putrefacție[2]. La această credință ar putea face referire Marta atunci când Isus cere să fie dată la o parte piatra de la mormânt, iar ea observă că mortul miroase greu. Potrivit acestei interpretări, Isus și-ar fi întârziat venirea pentru a-l chema pe Lazăr cu adevărat din putrezire, adică din șeol, locuința morților. Prin contrast, Isus a înviat a treia zi, pentru că, așa cum avea să amintească mai târziu apostolii (cf. Fap 2,14-36; 13,15-43), Scriptura vestise: „nu vei lăsa ca Sfântul tău să vadă putrezirea” (Ps 16,10).

Relatarea spune că „Isus încă nu venise în sat” (v. 30) când a chemat-o în taină pe Marta să vină la el. Poate că a făcut aceasta pentru a nu le incomoda pe surori, aflate în doliu, cu găzduirea Învățătorului și a discipolilor săi, sau pentru a nu-i pune în pericol pe prietenii săi,

întrucât iudeii căutau să-l omoare (cf. v. 8). În orice caz, Marta vine și își arată marea credință în Isus. Apoi o cheamă pe Maria, care se aruncă la picioarele Învățătorului înaintea tuturor, fără respect omenesc, și îl mișcă profund pe Domnul.

„În Evanghelia de astăzi — comenta Benedict al XVI-lea — auzim glasul credinței din gura Martei, sora lui Lazăr. Lui Isus, care îi spune: «Fratele tău va învia», ea îi răspunde: «Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi» (In 11,23-24). Iar Isus replică: «Eu sunt învierea și viața: cel care crede în mine, chiar dacă va muri, va trăi» (In 11,25). Aceasta este adevărata noutate, care izbucnește și depășește orice barieră. Cristos dărâmă zidul morții; în el locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu, care este viață, viață veșnică. De aceea moartea nu a avut putere asupra lui; iar învierea lui Lazăr este semn al stăpânirii sale totale asupra morții

fizice, care înaintea lui Dumnezeu este ca un somn (cf. In 11,11)”[3].

După ce mormântul este deschis, Isus strigă: „Lazăr, vino afară!” (v. 43). Lazăr era forma greacă a numelui ebraic Eleazar, care înseamnă „Dumnezeu ajută”. Lazăr devine astfel preludiul a ceea ce anunțase Isus: „Vine ceasul când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care îl vor auzi vor trăi” (In 5,25). Isus are putere asupra morții pentru că are putere și asupra păcatului, care este cauza ei. De aceea, într-un anumit sens, giulgiurile care îl leagă și îl înfășoară pe Lazăr reprezintă nu doar legăturile șeolului, ci și pe cele ale păcatului.

Papa Francisc explica astfel: „gestul lui Isus care îl învie pe Lazăr arată până unde poate ajunge puterea Harului lui Dumnezeu și, prin urmare, până unde poate ajunge convertirea noastră, schimbarea

noastră... Nu există nicio limită pentru milostivirea divină oferită tuturor! Domnul este mereu gata să dea la o parte piatra mormântului păcatelor noastre, care ne despart de El, lumină a celor vii”[4]. Dacă observăm un detaliu, Isus nu acționează direct asupra lui Lazăr, ci se folosește de mijlocirea altora pentru a-l dezlega. În acești colaboratori pot fi simbolizați și slujitorii din Biserică, care dezleagă păcatele.

.....

[1] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 422.

[2] Cf. *Genesis Rabbah* 100,64.

[3] Benedict al XVI-lea, Audiență, 10 aprilie 2011.

[4] Papa Francisc, *Angelus*, 6 aprilie 2014.

Pablo M. Edo

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evaghelia-zilei-de-duminica-invierea-
lui-lazar/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evaghelia-zilei-de-duminica-invierea-lui-lazar/) (21.03.2026)